

II

Giai nhân bên suối

TRỜI khuya im lặng một cách dị thường. Trong thạch động rộng bát ngát, ngọn đèn cuối cùng vừa tắt.

Căn phòng chìm vào bóng tối. Bỗng một que diêm xoè lên, ánh lửa đỏ quạch chiếu le lói lên những thạch nhũ óng ánh như có kim tuyến. Châm lửa vào ngọn bạch Lạp xong, người lạ kéo ghế ngồi xuống. Dường như hắn sợ phá khuấy bầu không khí calm của ban đêm ở chốn rừng sâu nên kéo ghế thật nhẹ. Đàn muỗi đói vo ve bay qua ngọn đèn cây.

Hắn giơ tay xua đuổi đàn muỗi sinh sự bằng dáng điệu bức bối. Ở phía sau, một con tắc kè bông kêu lên. Tiếng tắc kè trong đêm khuya thanh vắng ngân nga tạo thành âm điệu tiếc nuối não nùng.

Dưới ánh bạch Lạp lung linh, khuôn mặt hắn căng và danh hắn lại. Đôi lông mày sâu róm của

SÓNG GIÓ TAM KIỆU

41

hắn nằm chẵn ngang vầng trán rộng, vuông và nhỏ hẳn ra như muốn thách đố với mái tóc lờm chờm lúc nào cũng đâm lên tua tủa như sợi thép. Trước mặt hắn là cái cặp da lớn, dựng đầy hồ sơ. Khoan thai, hắn mở cặp và ngón tay gõ nhịp trên cái bàn mộc, ở góc có cái hộp nhỏ màu đen. Hộp này là một điện đài nhỏ, có thể liên lạc bằng tiếng nói trong đường kính 10 cây số.

Hắn là Vương Sinh, phụ trách điệp báo của R đọc biên giới Miền-Việt. Vương Sinh trạ bốn mươi, người dong dỏng cao, mang cái sẹo hình chữ thập ở má bên hữu, kỷ niệm một cuộc xông pha nguy hiểm mà hắn không tài nào quên được.

Đêm ấy, trời cũng phẳng lặng và rừng rợn như đêm nay. Vương Sinh chạy băng qua ruộng, vòng một vòng gác đèn thấp sáng choang, rồi lên vào xóm. Xa nhà đã lâu, hắn hồi hộp chờ đợi ngày được trở về gặp lại cô gái mà hắn yêu tha thiết. Hồi hắn trốn nhà ra đi, nàng còn là một thiếu nữ bé bỏng, mái tóc chằm ngang vai, cặp mắt trong vắt tưởng như có thể soi gương để chải đầu được. Da nàng đã trắng, thân thể nàng lại cân đối nữa. Nàng được hàng ngàn con trai đi theo tán tỉnh, song nàng chưa bằng lòng ai. Kề ra nàng cũng chưa chịu thể non, hẹn bên với hắn. Song hắn tin chắc là có đủ quyền uy bắt nàng phải ưng thuận. Nếu không...

Hắn thủ trong người khẩu súng lục, đạn đã lên sẵn vào nòng. Tài tác xạ của hắn đã khét tiếng trong giới sinh viên của trường đại học gián điệp Kịch nô gần thủ

đô N ja sô Mạc tư khoa. Với khẩu súng này, hẳn đủ sức làm tê liệt một tiểu đội trang bị tiểu liên. Cùng đi với hẳn là một vệ sĩ trẻ tuổi, tính gan lì, hễ phả tay là nỏn dao mỏng như lá liễu bay vọt ra, cắm vào ngực đối phương.

Qua khỏi vọng gác cuối cùng, Vương Sinh dùng chân cạnh bụi tre rườm rà. Trước kia, đêm nào hẳn cũng điu nằng ra bờ tre này để tình tự. Đã có lần hẳn nằng tay nằng lên miệng hôn, và áp má hẳn vào má nằng mặc dầu bị nằng cự tuyệt. Nhưng nằng sẽ không thể cự tuyệt được nữa vì giờ đây hẳn là một nhân vật quan trọng. Song Vương Sinh đã lằm. Con chó vàng quen thuộc vẩy đuôi ra dấu thân thiện khi hẳn rẽ bờ rào và lén vào sân, cái sân rộng mà cha nằng thường dùng để dạy võ thuật. Cha nằng là tay giỏi võ nhất nhì trong vùng. Dưới ánh trăng suông, Vương Sinh tiến về phía phòng ngủ của nằng. Bên trong còn có ánh đèn.

Hẳn khắp khởi mừng thầm. Cửa sổ vừa hé, hẳn đứng sững như người bị thôi miên. Quang cảnh hẳn vừa thấy đã khắc sâu vào trí nhớ của gã con trai thất tình, khắc sâu đến trọn đời giang hồ của hẳn.

Chính vì đèn trong nhà sáng chưng mà Vương Sinh thấy rõ như ban ngày những cái hẳn đỉnh ninh là người yêu chỉ dành riêng cho hẳn. Làn da ngó sen của nằng phơi bày lồ lộ khiến Vương Sinh tức uất. Nằng nằm trên giường, cạnh nằng là một gã đàn ông vẻ mặt đi điếm. Gã đang cười sảng sặc, hai tay đặt lên bộ ngực tròn trĩnh của nằng.

Nếu Vương Sinh bình tĩnh chút nữa hẳn sẽ khám

phá ra người đàn ông có diêm phúc này là chồng nằng. Song khi ấy hẳn đã mất lương tri. Hẳn chỉ nghĩ cách cho nằng một bài học. Và hẳn đập tung cửa nhảy vào.

Nằng kéo cái chăn đơn lên che người. Gặp hẳn, nằng tỏ thái độ khinh bỉ hơn là sợ sệt. Vương Sinh cầm cái bình thủy đựng đầy nước ném vào mặt gã đàn ông. Vương Sinh không ngờ là chồng nằng lại giỏi võ đến thế. Bằng chứng là cái bình thủy bị gạt bắn sang bên và gã đàn ông phóng cước vào mặt hẳn.

Sự việc diễn ra rất nhanh. Vương Sinh vừa tránh kịp ngọn cước kinh hồn thì bên ngoài có tiếng người chạy nhốn nháo. Phèng la ở hàng xóm được đánh lên inh ỏi. Biết có biến Vương Sinh chạy vội ra ngoài. Trong cơn hốt hoảng, hẳn vấp phải chân giường và ngã xuống, gã đàn ông cừu địch đã xô lại, phóng lưỡi dao nhọn vào giữa mặt hẳn. Vương Sinh muốn tránh lẩn nữa song không kịp. Vết sẹo ở luôn trên má hẳn từ ba năm nay. Ba năm lẩn lộn trong rừng sâu với ý định trả thù.

Giờ trả thù đã diêm. Rồi gia đình nằng sẽ biết tay hẳn.

Hẳn thốt ra một tiếng tục tĩu.

Đèn trong điện thoại vô tuyến vừa được bật đỏ. Vương Sinh cau mặt :

— Gì thế ?

Gọi cho hẳn là một nhân viên trong tổ chức điệp báo. Giọng nói khô khan nổi lên :

— Thừa đại tá, công việc không xong. Tùng Liêm vừa bị nạn trên đường về Khang Khay.

Đại tá Vương Sinh giật bắn người như vừa

ngồi lên trên ghế đóng đầy kim vót nhọn. Cái tên Tùng Liêm vang dội trong đầu hắn. Hắn hỏi lại :

— Đúng không ?

Tiếng nói đáp :

— Thưa đúng. Sáng nay, đoàn công voa chở đại tá Tùng Liêm và năm chục tấn khí giới, quân nhu và lương khô chạy đến gần Khang Khay trên phần đất của ta thì bị phục kích. Đoàn công voa

Nhân viên quân báo của ta đã đến tận nơi, bị đốt cháy tan hoang. Khí giới và đạn dược bị mất gần hết.

— Tùng Liêm chết không ?

— Thưa không. Khi bị giết mình Tùng Liêm ngồi trong cam nhông bọc sắt nên không hề gì. Nhưng đến khi trực thăng tiếp cứu của ta tới thì phi cơ của địch bắn phá dữ dội. Tùng Liêm không trúng đạn, nhưng bị ngắt đi, và dường như mất trí.

— Trời ơi !

Vương Sinh ngậm miệng lại vì biết lỡ lời. Là thủ lĩnh điệp báo quan trọng, hắn không được phép xao xu, ến về bất cứ chuyện gì mặc dầu chuyện đại tá Tùng Liêm thọ nạn trên đất Lào đã có ý nghĩa vô cùng lớn lao. Tùng Liêm từ Bắc Việt sang Lào bằng đường Nghé An. Đoàn công voa vượt biên giới rồi tiến qua Khang Khay Tùng Liêm được giao phó một sứ mạng đặc biệt.

Vương Sinh xô ghế đứng dậy. Ngọn bạch lạp trước mặt đã cháy gần hết. Bóng Vương Sinh chiếu

lên vách đá thạch nhũ, lung linh như con ma không lồ. Hắn cắt giấy tờ vào trong cặp rồi lững thững đi ra cửa động.

Trong động im lặng bao nhiêu thì bên ngoài ồn ào bấy nhiêu. Tuy vậy, đây không phải là sự ồn ào của các đô thị với xe cộ bóp kèn inh ỏi, với tiếng máy móc chạy xình xình làm tinh thần kẻ yếu thần kinh phải rối loạn, mà là một sự ồn ào kỳ dị, ồn ào mà không ồn ào, ồn ào mà vẫn tĩnh mịch. Một cơn thú gầm lên từ xa. Lá vàng rơi xào xạc trước động. Cơn gió khuya vượt qua các đỉnh núi lạnh lẽo mang lại những âm thanh quái đản. Chập chờn trước mặt Vương Sinh là những thân cây lớn phủ đầy sương trắng, dật dờ như những con hồ tinh đội mũn trong truyện Liêu trai.

Sống trong khu rừng này đã lâu, Vương Sinh đã nhớ rõ từng bụi cây hổ đá, Ban đêm, bị mất lại, hắn vẫn không lạc đường. Ở thành thị tìm ra đường phố còn dễ hơn ở rừng, tuy ở đây không có đường phố. Vương Sinh chỉ cần định thần trong chốc lát, mắt nhắm lại, cánh mũi nở ra, là có thể đoán biết chỗ đó là đâu.

Trước cái động lớn mà hắn đặt văn phòng đặc biệt là một khu rộng mọc toàn nấm. Dưới ánh nắng ban ngày, các thứ nấm đua khoe hàng trăm màu sắc khác nhau, màu sắc đẹp đến nỗi những họa sĩ nổi tiếng cũng không thể nào pha giống. Mùi nấm hăng hắc và thơm thơm bay thoảng vào mũi

hắn, nên không cần mở mắt Vương Sinh cũng biết là đang qua khu rừng nấm,

Cách đó một quãng là mùi đặc biệt của rừng măng. Những bụi nứa cao ngất chen chúc nhau trên sườn đồi. Vỏ nứa xanh xanh chứa một thứ phấn trắng trắng. Phấn này, người đi rừng dùng làm muối. Vương Sinh ngửi mùi mặn mặn là biết ngay.

Song khu rừng để lại cho Vương Sinh nhiều kỷ niệm nhất là khu rừng mọc toàn hoa tím. Hắn không hiểu đó là loài hoa gì, nhưng mùi thơm ngọt của nó làm hắn tin đây là hoa quý. Mỗi lần đi qua Vương Sinh thường bẻ kết thành bó và mang tới một căn nhà xinh xắn ở sau rặng núi. Trong nhà có một người đàn bà lạ lùng.

Yếu điểm của hắn là đàn bà. Vết sẹo trên má, và mối hận tình trong lòng chưa đủ làm hắn lánh xa phụ nữ. Từ ngày vào mật khu, Vương Sinh đem lòng yêu Tiểu Doanh, một người đàn bà lạ lùng.

Tiểu Doanh lạ lùng ở chỗ nàng cười rất ít, dường như đời nàng là một chuỗi năm tháng trắc trở và u buồn. Khi vui nàng chỉ cười mỉm. Nàng không cười mà miệng nàng cũng làm cỏ cây, chim muông trong rừng mê đắm, không hiểu khi nàng cười to, phô trương hàm răng đều đặn, xinh xắn và trắng muốt, thì vũ trụ còn ngả nghiêng đến đâu nữa.

Vương Sinh hơi bực mình vì đóa hoa đã có chủ. Chồng nàng là một thủ lĩnh của cục R. Đành là Vương Sinh không lấy gì làm đẹp trai, nhưng nếu so sánh với Đoàn Lợi thì hắn trội hơn nhiều. Đoàn Lợi có một thân hình phì nộn, kết quả của nếp sống ăn uống phè phỡn, và trường giả, đêm ngủ trên giường ném cao su êm ái.

Tiểu Doanh không tỏ thái độ khi Vương Sinh tỏ tình với nàng. Hắn gặp nàng một đêm kia trên bờ suối. Hắn định làm bậy thì nàng đã mặc xong xiêm y và đi mất.

Vương Sinh bàng hoàng. Ánh trăng xuống chiếu xuống sườn đồi trọc. Gió lạnh thổi tới từng hồi liên tiếp. Vương Sinh men theo con đường nhỏ xuống chân đồi. Hắn bước xuyên qua một cánh rừng rậm rạp, huyết sáo miệng ra vẻ khoan khoái.

Đột nhiên, hắn dừng lại. Một tiếng động khác thường vừa lọt vào tai. Hắn đã phân biệt được tiếng động quen thuộc của ban đêm, và không thể nào làm được. Rõ ràng là tiếng chân người bước lạo xạo trên lá vàng khô. Từ phía tối om, Chột dạ Vương Sinh cho tay vào túi lấy súng. Ngoài bìa rừng, du kích đã canh phòng chặt chẽ, nếu không phải người nhà thì không thể lọt vào trong này. Dầu sao hắn vẫn lo sợ, Biết đâu đấy...

Vương Sinh ngồi thụp xuống, đảo mắt nhìn quanh. Trời tối om, ánh trăng khuya bị chặn lại ngoài cửa rừng nên hắn chẳng nhìn thấy gì.

Sột soạt. . . Hấn nhán vai, dường như tự trách lo lắng hão. Ban đêm trong rừng có tiếng động là thường. Một con sóc nhảy từ cành này sang cành khác để làm duyên với một chú khỉ cũng đủ gây ra tiếng động chói tai. Đôi khi một chiếc lá vàng rơi đủ phá tan bầu không khí tịch mịch.

Tiếng động mỗi lúc một nghe rõ. Vương Sinh quay ngoắt lại. Song đã muộn rồi. Gió thổi vù vù. Một lưỡi dao sáng loáng từ trên chém phập xuống. Vương Sinh lạng người sang bên. Lưỡi dao chạm vào vai hấn, kéo rách mảng áo lớn. Hấn tiến lên một bước, khoa bàn tay đánh mạnh vào bóng đen. Tuy trời tối, hấn vẫn nhận ra đối phương đeo mặt nạ.

Bóng đen thu dao về, bồi thêm nhát nữa. Con dao này dài và nhọn, thứ dao riêng của người đi rừng. Chỉ cần một vết thương nhỏ là nạn nhân phải chết, vì mũi dao thường tẩm thuốc độc.

Lưỡi dao vừa phật ngang cổ thì hấn đã cúi xuống, lăn lông lốc trên nền cỏ ướt đẫm sương đêm. Đối phương chưa kịp phản ứng thì hấn đã vùng dậy, chạy một mạch ra khỏi cánh rừng đen tối. Là võ sĩ nhu đạo có tài, hấn có thể cầm cự tay không với người có khí giới. Nhưng ít ra hấn phải nhìn thấy đối phương. Trong khoảng tối, một sự sơ xuất còn con đủ làm hấn mất mạng. Hấn bỏ chạy là đề dụ địch ra một khu đất bằng phẳng và sáng.

Ánh trắng bàng bạc nhuộm trắng giòng suối

chảy róc rách. Giòng suối này là nơi Tiều Doanh thường tắm mỗi đêm. Lệ thường cứ 12 giờ khuya Tiều Doanh lạng lẽ ra bờ suối. Nàng cởi bỏ quần áo, đứng tập thể dục một hồi. Tuy sống trong rừng rậm, nàng vẫn luôn luôn nghĩ đến tập tành cho thân thể được cân đối. Xuyên qua bóng đêm, Vương Sinh bàng hoàng, máu chạy rần rạt lên thái dương.

Đêm nay, Tiều Doanh không có mặt trong làn nước êm mát. Chỉ có một mình Vương Sinh với tên thích khách đeo mặt nạ đuổi theo lưỡi dao nhọn lấp loáng trong tay.

Hai người đã ra tới bìa rừng.

Tiếng suối reo át cả tiếng than thở của núi rừng ban đêm. Vương Sinh dựa lưng vào gốc cây lớn, chờ đối phương nhảy bổ tới.

Giờ đây Vương Sinh đã có thể nhận diện được kẻ thù. Sau làn dạ đen khoét hai lỗ tròn, tia mắt của người lạ phóng ra sáng quắc. Người lạ có một thân hình to lớn, nặng hơn Vương Sinh ít ra 20 kí.

Wương Sinh nghiêng người sang bên trong khi lưỡi dao phập xuống. Thế chém này rất nguy hiểm. Vương Sinh đảo mình đã nhanh, song người mặt nạ còn nhanh hơn. Lại một mảng áo nữa của Vương Sinh bị lời toạc xuống.

Người lạ thét một tiếng lớn rồi khoa đao chém loạn xạ. Vương Sinh tránh đỡ trời chết, bỏ hơi toát như tắm. Hấn tìm đủ cách đoạt dao như hổ

vung tay ra là người mặt nạ lại thu dao về và chuyển sang thế khác. Vương Sinh nhảy lùi ba bước, miệng hỏi :

— Khoan đã. Anh biết tôi là ai không ?

Người đeo mặt nạ cười gằn :

— Sao lại không biết ? Đây là Vương Sinh.

— Anh lầm. Tôi không phải là Vương Sinh, mà là đại tá Vương Sinh, chỉ huy đơn vị điệp báo 18 trong cục R. Còn anh, anh là ai ?

— Tôi ấy à ? Anh không cần biết tên tôi; dầu biết cũng vô ích vì đêm nay tôi sẽ cho anh về châu Diêm chúa.

— Đờ hèn. Với khí giới trong tay thì đánh ai chẳng được. Có giỏi thì rút dao xuống đất, rồi hai ta quần thảo.

Người đeo mặt nạ rút lên cười sáng sặc :

— Hừ, thủ đoạn ấu trĩ ấy lừa tôi sao nổi. Tôi đã biết anh quá rõ. Tôi chờ anh đã lâu. Giờ là lúc anh đến tội.

Wương Sinh cố moi óc xem người lạ là ai. Ít ra hẳn phải là nhân viên cao cấp trong R. Vì vòng ngoài của mặt nạ được canh phòng hết sức chặt chẽ, chặt chẽ đến nỗi một con chim cũng không thể lọt vào.

Người đeo mặt nạ nói :

— Vương Sinh, tôi sẵn sàng bán cho anh ân huệ cuối cùng. Đó là cho phép anh quý xuống cầu kinh. Anh theo đạo Thiên chúa, tôi muốn anh được

xưng tội trước khi xuống âm phủ.

Wương Sinh cắn chặt môi gằn muốn chảy máu. Từ bao năm nay, chưa ai dám nói với hắn bằng giọng ngạo mạn. Nhưng sau một giây đồng hồ suy nghĩ, hắn quyết định tương kế tựu kế, để chuyển bại thành thắng. Hắn quý xuống, bàn tay làm dấu thành giá. Người đeo mặt nạ chăm chú ngó Vương Sinh, dáng điệu kiêu căng, lưỡi dao rung rung, như chỉ chờ hắn cựa quậy là phóng mạnh vào ngực.

Nhưng Vương Sinh vẫn quý yên lặng trên mặt đất phủ đầy lá úa. Miệng hắn làm râm nên người đeo mặt nạ tưởng hắn cầu kinh sám hối. Thật ra hẳn chẳng sám hối gì hết. Hắn chỉ làm nhảm trong miệng một bài hát tình mà hắn thường nghe Tiểu Doanh cất lên trong đêm khuya thanh vắng bên giòng suối róc rách. Người đeo mặt nạ quát :

— Vương Sinh ? Mày sám hối xong chưa ?

Giây phút thuận tiện đã đến. Vương Sinh nắm lấy xuống đất, nắm lấy ống chân của người lạ mặt. Hẳn tính không sai, kẻ địch đang lưỡng cống thì đã bị giết ngã. Nhanh như cắt, Vương Sinh chồm lên bụng đối phương và quật xuống một phát atemi thật ngọt. Miếng đòn được chém vào cuống họng, không chém mạnh để đối phương tắt thở, nhưng cũng không chém nhẹ để đối phương có thể phản công. Tiệp tay Vương Sinh lột phăng cái mặt nạ bằng nhung đen ném xuống đất.

Dưới ánh trăng xuống, hắn nhận ra một khuôn

mặt quen thuộc. Vương Sinh không ngờ sự thế lại diễn ra như thế. Người này đối với Vương Sinh không hề xa lạ. Vương Sinh cảm thấy ớn lạnh ở xương sống. Hắn cúi xuống bộ mặt quen thuộc kia lần nữa. Ngón tay hắn đè mạnh lên làn da của nạn nhân. Hắn soát xem nạn nhân là người hay ma. Vì chỉ có ma mới đổi dáng, thay hình, che được mắt quan sát của hắn.

Bồ hôi tuôn ra ướt đầm. Chân tay hắn bỗng run lên, như người bị sốt đứng giữa ngọn gió lạnh. Hắn có cảm giác như mặt đất nứt ra, để lộ cái huyết không lồ đen ngòm. Nền trời bàng bạc ánh trắng và sương muối đột nhiên tối sầm lại. Mùi xú uế ở đâu xông lên. Một tia lửa dật dờ bay lang thang trên bờ suối. Quang cảnh rừng khuya trở nên huyền ảo, như trong truyện Liêu Trai.

Vương Sinh ôm mặt, ngồi phịch xuống phiến đá. Đôi mắt quen thuộc của người đeo mặt nạ vừa nhắm nghiền. Rồi lại mở ra thao láo. Vương Sinh hét lên :

— Ma, ma, trời ơi !

Hai tiếng «ma, ma» vang âm trong đêm vắng. Hàng chục tiếng «ma, ma» được vách đá dội lại.

— Ma, ma. . .

Giọng suối vẫn chảy róc rách, vọng lại tiếng beo gầm.

Đoàn xe sơn màu lá cây lác lác trên 01 đường đầy ô gà làm Văn Bình thối mết. Ngồi trong cam-nhông, chàng quan sát hai bên đường.

Trời đã chuyển chiều. Nền mây từ màu đỏ quạch đã thay màu da cam, và sữa soạn trở thành tím sẫm. Đoàn xe gồm gần hai chục chiếc. Ngay sau khi choáng váng chàng được khiêng vào rừng. Nằm trên cang vải, Văn Bình được đưa tới một dinh trại của quân du kích. Dinh trại này nằm khuất trong thung lũng phủ đầy cây cối xanh um. Trên phi cơ nhìn xuống, không thể nào biết được phía dưới có gần một trăm cái lều vải, nơi đồn trú của hai tiểu đoàn binh sĩ được võ trang đầy đủ.

Một thanh niên mặc đồ dã chiến tiếp đón chàng niềm nở. Y tá đến săn sóc cho chàng. Rồi người ta bưng lên một khay thức ăn sang trọng. Đêm ấy, chàng theo đoàn công-voa bí mật đi về phía nam.

Đoàn cam-nhông sơn màu lá cây đã chạy liên tiếp ba ngày. Suốt ba ngày dòng dã, Văn Bình bó gối trong xe, bên đống súng đạn. Toàn thân chàng mỗi như. Song chàng có niềm an ủi là trong cam-nhông chỉ có hai người, chàng và một người... đàn bà

Tài xế ngồi trong ca-bin, gần với phía sau bằng một tấm thép dày. Nàng trạc 25, cái tuổi chín mười trong tình yêu. Đôi mắt đưa đầy, làn môi cong cớn và thân hình đầy đặn chứng tỏ nàng không phải là tay nou nót trong nghệ thuật ăn ái.

Nàng được cử ra để chăm nom ăn uống và thuốc

men cho chàng Từ sáng đến tối, nàng ngồi bên chàng. Cứ hai phút một lần, cam-nhông tọt vào ổ gà—nữưng ổ gà sâu đến nửa thước và rộng ba bốn thước—nàng phải bỏ chằm vào lòng Văn Bình, mùi nước hoa Ba Lê đất tiền thoang thoảng vào mũi chàng.

Nàng không lấy gì làm đẹp. Nhưng nàng cũng chẳng lấy làm gì xấu. Nếu nàng mặc đồ din, sơ mi bó sát ngực, quần chèn ống, mở tóc buộc thành đuôi ngựa vắt vẻo thì vô khối vương tôn công tử phải huýt sáo miệng. Và nếu là áo dài may ôm bộ ngực căng phồng, nàng còn làm thiên hạ thêm muốn nhiều hơn nữa. Dưới làn vải kaki Nam định màu vàng rơm, nhan sắc và sự quyến rũ của nàng đã giảm bớt nhiều, song trên đường thiên lý, trên là trời nắng dưới là rừng rậm và ổ gà, nàng lại hấp dẫn đối Văn Bình hơn bao giờ hết.

Tên nàng là Hoàng Hoa.

Hoàng Hoa, cái tên nghe êm như mật rót vào tai. Văn Bình thừa biết Hoàng Hoa không phải là tên thật của nàng. Nàng là một trong hàng trăm cô gái được huấn luyện riêng về nghệ thuật chiêu chuộng viên chức và chuyên gia cao cấp.

Bánh xe lại xập xuống ổ gà. Hoàng Hoa ôm chằm lấy Văn Bình. Chàng níu nàng lại, thong thả đặt lên môi nàng một cái hôn dài. Hoàng Hoa rùng mình như bị cảm lạnh. Đoạn nàng ngồi dậy, gỡ lại mở tóc vừa lòa xòa xuống trán.

Mãi đến lúc này Văn Bình mới có dịp ngắm kỹ Hoàng Hoa. Suốt ngày đêm bon bon trên con đường dài vô tận, đoàn xe hơi biến thành lò nướng bánh. Hơi nóng gia tăng, phần vì hai bên đường toàn là cây đại thụ, ngăn gió thổi tới, phần khác vì cam-nhông chở đầy hàng hóa và từ phía che bạt kín mít. Tỉnh thoảng mảnh bạt phía sau được kéo lên để cho trong xe thoảng khí.

Trời quá nóng nên Văn Bình đã cởi hết áo ngoài. Cái áo thun dẹt ở Thượng Hải ướt sũng mồ hôi đã bị chàng vứt xuống sàn xe từ lâu. Tuy vậy mồ hôi vẫn tiếp tục vã ra như tắm. Văn Bình không để ý là Hoàng Hoa kêu nóng từ hồi trưa, và không cần xin phép chàng nàng đã cởi bỏ bộ quần phục dày cộm. Trên người nàng chỉ còn cái quần cộc mỏng dính may bằng vải phin nôm mỏng như giấy bóng. Phía trên, nàng mặc cái may-ô theo kiểu B.B nghĩa là hở tay đến nách, hở cổ đến bụng. Loại may-ô đặc biệt này chỉ được dùng để mặc riêng trong phòng vắng một mình, vì thật ra nó chẳng phải là may-ô. Nó chỉ là một hình thức y phục làm tăng vẻ lỏa lồ và kêu gọi.

Văn Bình dăm dăm nhìn Hoàng Hoa, Bảy giờ chàng mới thấy là nàng không đến nổi tệ. Chàng mỉm cười :

— Em nóng lắm ư ?

Hoàng Hoa cười :

— Thưa đại tá, vâng.

Văn Bình sực nhớ ra chàng đeo lon đại tá, đại tá Tùng Liêm. Đoàn công-voa bỗng dừng lại. Phía trước có tiếng nói nhốn nháo. Chàng hỏi Hoàng Hoa:

— Gì thế ?

Hoàng Hoa khoác khẩu tiêu liên vào vai :

— Chắc lại bị phục kích. Mời đại tá xuống với em.

Văn Bình nhảy xuống đường. Những cây lim thẳng tắp kết thành bức tường kiên cố hai bên đường. Con đường độc đạo này rất thuận tiện cho những cuộc phục kích bất ngờ. Nhưng chàng có cảm tưởng là quân du kích không sợ. Vì lẽ dễ hiểu đây là lối đi không ai biết. Trừ mấy chục cây số có ánh mặt trời dọi xuống, còn đều là âm u, bên tả, bên hữu. Trên đầu toàn là cành cây.

Một quân nhân chạy lại phía chàng. Hắn nói:

— Thưa, không có gì hết. Mời đại tá lên xe kéo muợn. Phải đi thật nhanh thì trước khi trời tối mịt mới đến được điểm C.

Con đường lạ lùng này các nhà quân sự Tây phương gọi là đường mòn Hồ chí Minh. Nó được mở ra trong thời kỳ kháng chiến chống Pháp. Thoạt tiên, đó là con đường nhỏ xuyên lâm, do du kích quân dẫn cây, phát bụi, dọc biên giới Lào-Việt. Từ sau năm 1954, Bắc Việt đã gửi nhiều đơn vị công binh tới, bí mật biến con đường mòn thành một trục lộ chiến thuật được ngụy trang chu đáo. Đoạn đầu của đường mòn Hồ chí Minh nối liền với vùng tây-bắc Hà Tĩnh và Nghệ An. Bề ngang của nó chỉ

vừa đủ cho hai xe cam-nhông tránh nhau. Từ Nghệ-Tĩnh, con đường này tiến vào đất Lào, men theo biên giới, trong khu vực do Pathét-Lào kiểm soát, đến cao nguyên Miền Nam thì dừng lại.

Văn Bình hỏi Hoàng Hoa :

— Quái, tôi nghe rõ tiếng súng nổ. Em có tin là bắt trặc xảy ra không ?

Nàng lắc đầu :

— Em không tin. Em đã xuôi con đường mòn này nhiều lần. Đại tá mới đi lần đầu phải không ?

Thật là rầy rà ! Văn Bình chỉ biết tên hiện thời của chàng là Tùng Liêm, song không biết gã quan năm này đã qua lại đường mòn Hồ chí Minh mấy lần. Chàng bèn nhún vai :

— Bí mật quân sự.

Rồi chàng chỉ ngón tay vào may-ô của nàng :

— Cũng bí mật như bí mật của em vậy.

Hoàng Hoa cười rúc rích và nắm chặt tay chàng. Rồi không cần được chàng cho phép, nàng xích lại gần chàng. Cảm lòng không đậu, Văn Bình vít đầu nàng đặt một cái hôn vũ bão. Tài xế cam-nhông lái xe vào một ổ gà sâu thẳm Hoàng Hoa ngã luôn vào lòng chàng.

Tự nhiên, ánh nắng gay gắt trở nên dịu hẳn. Một ngọn gió mát chứa đầy hương lạ không biết từ đâu thổi lại, tung bay mở tóc lòa xòa của Hoàng Hoa. Chiếc bạt che xe cam-nhông cũng tụt xuống. Tất cả chìm vào im lặng.